

Seison keskellä kinosten
näen ylläni pimeyden
suloisen pimeyden

Lennän siivillä korpin
yli kylmän pohjolan
allani kiiltää jäinen vuori
tuo vuori Tuonelan...

Henget heräävät unesta
tumman metsän varjoista
henget, nuo petojen valtiaat
metsien kuninkaat...

Kävelen polkua sumuista
ohi laaksojen muinaisten
tuo polku on ikuinen
sieluni tyhjyyden

Se vie minut ikuiseen kadotukseen
elämään tuonpuoleiseen
siellä kohtaan herrani
hän ottaa sieluni

Vaellan yli järven jäisen
etsien tietä takaisin
järvi sulaa jäljessäni
en pääse enää palaamaan
tuohon maailmaan ikuiseen

Katson kauas horisonttiin
näen korpin palaavan
en päässyt enää matkaan sen
jään siis tänne ainiaan...

En tunne enää kylmyyttä
jäätävien tuulien
kuolema on lähelläni
ainiaan